

Motion till riksdagen

1986/87:Jo603

Axel Andersson m. fl. (s)

Skogsteknikerutbildningen i norra Sverige

Inledningsvis vill vi erinra om att en likalydande motion lades till fjolårets riksmöte. Motionen rönt en välvillig behandling i utskottet. Trots detta är frågan om en rimligare fördelning över landet av platserna för skogsteknikerutbildningen fortfarande olöst. Den redan i fjol höga medelåldern i kåren har blivit ännu högre och den dag då massavgångar sker på grund av pensionering närmar sig raskt. Därför måste fördelningsfrågan bringas till lösning denna gång, det går inte att vänta längre.

Skogsteknikern är arbetsledaren som direkt påverkar skogsbrukets åtgärder på alla områden. Yrkesmässigt är benämningarna många, beroende på vem som är arbetsgivare och vilka de huvudsakliga arbetsuppgifterna är: kronojägare, skogsvårdskonsulent, faktor och skogsinspektör är de vanligaste.

I skogsföretagens decentraliserade organisation har skogsteknikern en ledande roll, med ansvar för den lokala förvaltningen av skogskapitalet och genomförande av en ambitiös skogsvård. Därutöver har skogsteknikern det direkta lokala ansvaret för arbetskraften i skogen. En annan och växande arbetsuppgift är rådgivning till och aktivering av enskilda skogsägare.

Indirekt har alltså skogsteknikern ett stort ansvar för virkesförörjningen till den svenska skogsindustrin och därmed också för dess utveckling och fortbestånd.

Bristen på skogstekniker är i dag mycket stor i norra Sverige; det är mycket svårt att nyrekrytera vid pensionsavgångar. Denna brist kommer att bestå under lång tid och har flera orsaker:

För det första visar åldersfördelningen inom skogsteknikerkåren på en koncentration till åldersgrupperna 50 år och uppåt, beroende på att utbildningen av tekniker nådde en kraftig topp under senare delen av 1950-talet.

För det andra har den fortgående rationaliseringen och omläggningen till maskindrift medfört att gruppen skogsförmän blivit alltför smal för att någon nämnvärd teknikerrekrytering skall kunna ske därifrån.

För det tredje ställer den aktuella industristrukturen i norra Sverige och den höjda skogsvårdsambitionen krav på en hög och jämn aktivitet i det norrländska skogsbruket. Dessutom har nya arbetsuppgifter tillkommit på senare år, främst inom naturvårds- och fritidssektorn.

Sammantaget innebär detta att nyanställningsbehovet enbart hos de fyra största skogsföretagen i norra Sverige (domänverket, SCA, MoDo och Norrskog) för de närmaste tio åren ligger på 25–30 skogstekniker årligen.

Granskas hela det norrländska skogsbrukets årsbehov av nyrekrytering mer än fördubblas antalet. Ca 70–80 utbildningsplatser behövs för att någorlunda svara mot det norrländska skogsbrukets behov.

Mot. 1986/87
Jo603

Erforderliga 70–80 årligen utbildade skogstekniker skall ställas mot de 30 årliga utbildningsplatser som i dag finns i Bispgården, Jämtlands län, det enda kvarvarande skogsinstitutet norr om Dalälven.

I södra Sverige finns totalt 102 utbildningsplatser (förlagda till Värnamo, Skinnskatteberg och Gammelkroppa).

Av främst redovisade åldersmässiga skäl är nyrekryteringsbehovet mest akut inom det norrländska skogsbruket. Därför anser vi denna snedfördelning av utbildningsplatserna felaktig, hämmande och direkt menlig för en något så när godtagbar nyrekrytering av skogstekniker till Norrland, nu och i framtiden.

Enligt vår mening bör en omfördelning av 40–50 utbildningsplatser ske från skogsinstitutet i södra Sverige till skogsinstitutet i Bispgården så snart det är praktiskt möjligt med hänsyn till kursavslutning etc.

Hemställan

Mot bakgrund av det framförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om behovet och omfattningen av en omfördelning av antalet platser inom skogsteknikerutbildningen i Sverige från skogsinstitutet i södra Sverige till skogsinstitutet i Bispgården, Jämtlands län.

Stockholm den 20 januari 1987

Axel Andersson (s)

Nils-Olof Gustafsson (s)

Rune Jonsson (s)

Bo Forslund (s)